

DOM, CESARJAI
Domáci Prijatelj.
 VSE ZA VERO
 Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto II.

V Celovcu, 30. februarja 1898.

Štev. 4.

Pustne sanje.

Pijače ni bilo ne konca ne kraja.
 Na zadnje prinesli so sluge še — čaja!
 Kako ne bi to mi razgrela možgan,
 Zamaknilo v bujen in čuden me san!
 — — — — —
 Na dvoru sem širnem vojašnice stal,
 Na mé je ščip lune čarobno sijal;
 Krog lune, kot svoje vodnice, kraljice
 Vrstile so žarne se zvezde, zvezdice.
 Vse tiho! — Odbila je ura devet,
 Počitek naznanila tromba je bila,
 Že roj je vojakov počival nešetel
 Pa čuj! — ali ni se stopinja glasila?
 Obrnem se — — tiho kot ropna žival,
 Katera priplazi na plan izza skal,
 In naglo, kot da bi bil vzrastel iz tal
 Stoji pred menoj — oh kedo? — korporal!
 Kdo mojega srca popiše naj čut,
 Kdo mojo izrazi zadrego, bojazen?!
 Jaz bil sem prostak še le, skoro rekrut.
 Pa hvala Gospodu, da strah je bil prazen.
 „Le tiho!“ — tako korporal zašepeče;
 „Na, tu cigareto vonjivo imaš!“ —
 Kaj slišim? — resnica je, ali je laž?!
 In reče in nekaj iz žepa privleče —
 Ho! — par dolgovratnih drži steklenic,
 In čuda! — še meni njih eno ponudi! —
 Bil žejen sem, kakor bi prišel iz vic —
 „Le kádi in pij, in tako se ne čudi!
 Vi mislite, da smo mi živi svetniki,
 Pa grešniki smo in še včasí veliki!
 In kdo bi še danes kaj pazil na red!
 Saj pustni je terek, vesel je ves svet.“
 Tako govoreč steklenico nastavi —
 Zavidno ga gledam, ker žeja me davi,
 Pa, saj tudi jaz steklenico imam!
 Odpreti jo hočem — ne morem, ne znam,
 In trudim se, da mi postaja že vroče —
 Odpreti mi ni steklenico mogoče;
 Oh strašno! — — — kar zvonec zapoje glasán,
 Vzbudim se, — izmučen sem ves in potán,
 Poskočim iz postelje, k vodi hitim,
 Da žejo mučečo si z njo pogasim.

Bogdan.

Iskrice.

Prijaznost mogočnežev tega sveta je enaka sladki
 godbi strun, katere često še med igro poknejo. — Kdor
 se boji stroškov — nima veliko dohodkov.

Marija pomaga.

(Poslovenil Janko R.)

Če pogledamo po svetu, vidimo povsod toliko ne-
 zadovoljnih obrazov: in če povprašamo ljudi, kaj jim
 teži srce, slišimo vedno isto tožbo: „Ej, brate, nesreča
 našla je pot v mojo hišo.“ In v večjih mestih! Koliko
 je tam družin, ki ne vedó, kaj bodo danes, kaj jutri jedle,
 ki od nobene strani ne pričakujejo pomoči. Morda tudi
 tebi, dragi bralec, trda prede pri tvojih podjetjih, tako
 da ne veš, kaj bi počel. — Da bi v takih slučajih ne po-
 zabili dobre naše matere v nebesih. Ona rada pomaga,
 kakor kaže ta-le dogodba:

Mrzla zimska noč je. Le malo dnij še manjka do
 novega leta 1891. Neprijazen veter brije po dunajskih
 ulicah s tako silo, kakor bi hotel vse razdreti. Iz za-
 kotnih ulic slišiš neprenehoma njegovo žvižganje. Ker
 je premrzlo, pada sneg le bolj poredkoma in pokriva
 gladko ledeno pot z belo odejo. Ravnokar se čuje s
 stolpa sv. Štefana zvonov glas. Jednajsto uro bije. Malo-
 kdo si upa v takem vremenu na ulice. A glej! tam
 pricaplja mala deklica po stranski poti. Zavita je v
 toplo volneno ruto tako, da je od celega obrazka videti
 le nos in dve svetli očesci. Pod predpasnikom skrbno
 skriva malo steklenico z zdravilom. Minka je 10 letna
 hčerka ubožne delavke. V petem nadstropju oddaljene
 hiše ji leži mati bolna v postelji. Pred kratkem jo je
 zapustil zdravnik; dvomil je odhajajoč, bode-li res bol-
 nica še vstala. Zapisal je bil neko zdravilo na listič in
 odšel. Kdo vé, če bode pomagalo. Vendar, dasi že pozno
 po noči, morala je Minka vendar takoj v lekarno, da
 prinese za zadnje novčiče rešilnega zdravila.

Brzo stopa deklica po ulicah in med potjo moli
 po tihem v nedolžnem srcu: „Sveta Marija, mati Božja,
 prosi Boga za nas grešnike zdaj in na našo smrtno
 uro. Amen. — In prosi tudi za mojo ljubo mamko.“
 pristavi glasno, „da ji ne bo treba umreti; vsaj to
 imam tako rada, o Marija, imej me še ti! Prosi Svo-
 jega ljubelega Sina, da podeli zopet ljubo zdravje moji
 ubogi — — — — —.“

V tem hipu — glasen krik in Minka leži na tleh.
 Spodrsnilo ji je na gladkem ledu in na vso moč je padla
 na trdo pot. Jokaje se vzdigne od tal. Hvala Bogu,

sama se ni nič poškodovala, toda kaj je s steklenico? Morda — — — —, pa vsaj jo je imela tako varno zavito v predpasniku — — — —

„O joj! zastoče v temno noč, ko začuti, da je steklenica ubita in zdravila ni več v njej. Ljubi Bog v nebesih, presveta Devica Marija. Oh uboga moja mamica! Zakaj si to pripustil, ljubi Jezus! S teškim srcem me pričakuje doma oče pri bolni materi, in zdaj naj se povrnem — brez zdravila! Da bi le mamka ne umrla!“

Pol ure je bila čakala uboga sirotica v lekarni na zdravilo. Kako grdo jo je oštel stari hudomušni lekarnik, da ga tako pozno v noč kliče s postelje: A zdaj, — — — — toda kaj pa ona more zato, da je padla! Ali naj se vrne v lekarno? Zapodil jo bode oni gospod radi njene nadležnosti. In pa — brez denarja! Kako naj si upa pred njega? Deklica glasno zajoče in sama ne vé, kaj storiti. Na vse zadnje se pa vendar-le obrne in koraka nazaj.

„Če me tepe!“ vgrizne se v ustnico, „potrpeła bodem — da mi le zopet dá zdravila. Brez tega ne grem domov. O Marija, zdravje bolnikov, prosi za me,“ vzklikne iz dna svoje nežne dušice, „dodeli, da mi lekarnik dá vnovič zdravila za mojo dobro mamico!“

Tako se bliža lekarni s trdnim zaupanjem v pomoč Marijino. Še dvakrat boječe postoji, a končno pa vendar odločno stopi pred lekarno. Ura bije $\frac{1}{2}$ 12. Kako pa to, da je luč še prižgana? Okna so razsvetljena kakor poprej. „O Marija“, vzdahne Minka, „morda si me pa uslišala!“ —

Da bi Minka vedela, zakaj v lekarni še luč gori, da bi ona videla lekarja! Kakor znorel leta po sobi, govori sam s seboj, bije se s pestmi po čelu in trga se za lase. Kaj pa se je vendar dogodilo?!

„O moj Bog, moj Bog, pomagaj mi!“ vpije lekar in se zgrudi na kolena. „Jaz tega zares nisem storil iz zlobe. Kako bi se dala ta strašna nesreča odvrniti?“

S tresočo roko potegne listič iz predala. „Nič, samo ime Marjeta Beker. Kje da stanuje, ni zapisano! Moj Bog, moj Bog, jaz gotovo nikdar več ne bom tako obregljiv z bolniki; samo to pot mi še pomagaj! Obvaruj me pred umorom in sramoto, reši me kaznilnice! Če ne preprečiš nezgode, sem jaz morilec!“ Ves razvnet si obriše mož mrzel pot s čela.

Kaj pa se je zgodilo? E no kaj! Ubogi mož je ravnokar v svoji nevolji in na pol v spanju zagrabil steklenico z najhujšim strupom ter iz nje natočil Minki zdravila — — — —

„O moja čast! Kaj bodo rekli moji — prijatelji? Da prijatelji!“ Pri tej besedi se vstavi. Pred dvema letoma je prevzel lekarno z imenom: „Marijina lekarna v pomoč bolnikom.“ A na prigovarjanje svojih ljubih — „prijateljev“ je odstranil ta napis in lepo Marijino podobo nad njim. Prijatelji so mu tako svetovali. Kajti tak napis bi mu znal škodovati, marsikak naročnik bi mu izostal. „Taki sveti napisi niso za dandanašnji svet“, tako so mu prigovarjali, — in on — jih je ubogal.

„O Marija, pribežališče grešnikov,“ šepetal je mož z gorečim srcem. „Pomagaj mi — in vse bodem zopet popravil!“

Nekdo pozvoni. Ves iz sebe odpre mož duri: morda so že orožniki tu! Toda glej, Minka stoji pred njim in ga prosi z milim glasom:

„O ljubi, dobri gospod lekar, lepo vas prosim odpuščenja! Jaz gotovo nič ne morem zato . . .“ Lekar ji pretrga besedo: „Ali nisi bila ti pred pol ure tukaj?“ — „Da, ljubi, dobri gospod, ali jaz . . . o, ne bodite

hudi. Meni je res žal, zelo žal, drugokrat bom bolj pazila — — — —“

„Hitro, dete, hitro povej, ali je mati že umrla?“ vsklikne starec in si obriše mrzel pot s čela. — „Za božjo voljo, reci, izgovori strašno besedo . . .“ — „Padla sem in steklenica z zdravilom se je ubila.“

Več deklica ni izpregovorila, kajti z obema rokama jo prime starček pod pazduho, vzame jo v naročje in odhiti ž njo v lekarno.

„O ljuba deklica, ti si moj angelj!“ Brž jo posadi za toplo peč v mehki naslonjač in jej vsuje polno pest sladčic v krilo rekoč: „Ti ljubo moje dete, na le-tu, zoblji sladčice, ker si ono nesrečno steklenico zdrobila. Ni ti treba dolgo čakati; drugo zdravilo bo takoj gotovo, Ničesar se ne boj, ker si pridna deklica.“

Tako se je lekar prav ljubko razgovarjal z Minko in ji pregнал ves strah. Minka ne vé, kaj se ž njo godi. Čudi se in gleda toli veselega lekarja. „Ali je to še oni nevoljni gospod?“ misli si sama v sebi. — Ščasom pa se prepriča, da je vse gola resnica.

Hvaležno sklene roke, in iz dnú svojega nežnega srčeca pošlje gorečo molitev h kraljici nebes: „Hvala, hvala Tebi ljuba, dobra Mati Marija, ker si mene uslišala in si omečila srce lekarjevo. O, jaz ti pa zdaj prav trdno obljubim, da bom ostala vedno dobra in pridna tvoja hčerka.“ Doslej se Minka sladčic ni dotaknila, a zdaj so pa izginjale jedna za drugo za rudečimi njenimi ustnicami.

Četrt ure nato zapusti Minka v drugič lekarno. Stari gospod sam ji gre odpirat duri. Ko zagleda burno zimsko noč, pokliče dekle v stranski sobi:

„Hitro, Nani, spremi to-le deklico na dom. Polnoč je že. Ob tem času ni varno za otroke, da hodijo sami po ulicah. Za izgubljenno spanje te bom že jutri odškodil.“

Doma so res že težko čakali Minke, vendar zdravila še ni prinesla prepozno. Pomagalo je. — Nanica pa je lekarju drugi dan pravila, v kakšni revščini živi uboga družina Minkina. Z veseljem jo je stari gospod podpiral z denarjem in z drugimi milodari — in nič mu ni bilo v škodo; zakaj radodarnost obogati človeka. Minka pa je molila odslej vsak dan k nebeški pomočnici: „Spomni se, o premila Devica Marija, da še nikoli ni bilo slišati, da bi bil kdo zapuščen, če je pri tebi iskal pomoči.“ In še večkrat v poznejšem življenju je videla, kako čudapolno pomaga mogočna nebeška Pomočnica svojim otrokom.

A gospod lekar? Malo dnij pozneje so se že spet blesketale v zlatih črkah nad njegovo lekarno besede: „Marijina lekarna v pomoč bolnikom“. Na hišni vogel pa je postavil zopet prejšnji kamnati kip nebeške matere in vsega je bil dal prenoviti in prezlatiti. Vsako soboto in vsak praznik je gorela odslej pred Marijino podobo majhna lučica v rudeči svetilki. Lekar sam pa se je tako ves prevrgel, da ga ni bilo moči poznati. Prej zlovoljen in siten, je zdaj sama uljudnost in ljubeznjivost. Radi svoje ljubezni do bližnjega in posebno do ubožcev je poznan daleč na okrog.

Hvala in ljubezen nebeški kraljici, ki ne zapusti nikdar svojih otrok, ako pribežijo pod njen varni plašč.

Ples nekdanj in zdaj.

Plesi so bili že v starodavnem času navada, a ples ni bil veselica plesalcem, temveč gledišče gledalcem ali nabožno opravilo ob kaki slovesnosti. Tako je bilo v

Egiptu, Indiji, zahodnji Aziji, Greciji. Tudi Mozesova postava pozna ples kot bogočastno opravilo, saj je plesal David iz vseh moči, ko je slovesno spremljal skrinjo zaveze na goro Sion. Pri teh plesih so bili spoli celo ločeni in vsak za-se. Še le v srednjem veku sta se združila pri plesu moški in ženski spol. Na mesto nabožnosti in bogočastja ste stopile pohotnost in laskanje ženskemu spolu. Ravno to je koreniti razložek med sedanjim in starodavnim ter obrednim plesom.

Tudi v katoliškem bogočastju je bil ples navaden; vzlasti po Španiji in Franciji so obredno plesali na Telovo in ob drugih visokih godovih. Ohranil se je tak ples še dandanes v mestu Sevilla na Španskem. Leta 1883. ga je gledal pruski cesarjevič, ko je obiskal v praznik Marijinega spočetja prestolno cerkev Sevilsko. To se je tako godilo:

Večji altar je bil z dragocenim lišpom in srebrnimi svečniki bogato okrašen. Pod žametnim in z zlatom vezanim baldakinom je stala s krono venčana podoba Device Marije na altari. Pred njo so gorele velikanske sveče na srebrnih svetilnikih, ki so bili za moža visoki. Prostor pred altarjem je bil za ples odmenjen in s krasno preprogo pogrntjen. Na obe strani altarja so stali godci s svojimi godali na strune. Nadškof in korarji so sedeli na sedežih. Ves prostor je bil sijajno napravljen.

Deset fantičev je stopilo pokrite glave pred altar. Bili so po čez nekako desetletni, pisano oblečeni, in so nosili suknje modre in rumene barve. Vsi so bili enako oblečeni. Najprej zapojejo himno, ki slavi zmago krščanstva nad Mavri. Polagoma se spreminja resnobno pevanje v živahnejši takt, in ples se začne. S početka je počasen in resen, pa se bolj in bolj ogreje in prav živo zapojejo med plesom neko Marijino pesem; potem se začne ples pomiriti, in kakor je začel, tako resno tudi poneha. Tak je bil ta cerkveno obredni ples.

Nekako obredni ples še zdaj lahko gledaš, če greš na kak cerkven sejem med Ziljane na Koroškem. Oni ga imenujejo: „prvi raj, visoki raj, ali sveti raj“. Tega plešejo samo ob cerkvenem godovanju in pri ženitninah. Tudi tam so moški in ženske ločeni, kedar se zapoje obredna pesem: „Bog nam daj en dober čas, ta prvi raj začeti!“ Ko so fantje odpeli, zagodejo godci, priskočijo deklice in v naglem plesu se zasučejo pari. Gledal sem tudi, kako so cigani jokali med godbo, in plesu podobno se sukali na grobu svojega vojvode, katerega sem bil ravno pokopal. Zdelo se mi je tudi to obreden ples.

Res plešejo ljudje tudi še zdaj, nekateri le preveč. Nemec se vrti in suče na vso moč, Magjar časti svoj čardaš, Slovan pa svoje koló. V obče Slovan toliko rad pleše, da sta mu „sveti raj“ ples in nebesa; obema rabi isti izraz. Obredni ter národní plesi pa pojemajo, kolikor bolj se jezik in obleka po tujcih obrača.

† Franc Rup.

Dekletom.

Kaj zlata dota deklic je?
 Pobožno, radostno srce. —
 In čednost njih nad celi svet?
 Mladostni čas — kot lil'je cvet. —
 Deklic največja učenost,
 Je v hiši snaga, delavnost.
 Deklic najzaljše krilice
 Je vljudnost brez hinavščine.

Rad. Silvester.

Materina ljubezen.

Ko so vzeli v 7. stoletju Turki Afriko, pobili so večino kristjanov; samo nekaj otrok in žen so odpeljali s seboj, da so jih prodali na trgih kot sužnje. V obližju mesta Tunis so oropali prijazno hišo, umorili gospodarja in tri starejše sinove; mater in pet manjših otrok pa so zvezali in odpeljali. Ko pa je ta vsa obupana vsled smrti moža in starejših sinov premišljevala, kako se bo njenim še živim otrokom v sužnjosti slabo godilo, da bodo prišli ob vero in da jih ne bo morda nikdar več videla tudi ne v večnosti, tedaj je padla vsa zmučena na tla, objela kolena neusmiljenih Turkov in zakričala: „Vrnite mi moje otroke!“ Z divjim smehom so sunili ubogo mater proč. Toda ona se ni dala potolažiti in je javkala, da bi se je bil tudi kamen usmilil.

„Dobro, dobila boš svoje otroke“, pravi načelnik roparske čete. „Vstopite se vsi Turki v dve vrsti, pustite toliko prostora, da bo med obema vrstama lahko šla krščanska žena; potegnite meče, napnite loke in nastavite puščice.“ Sedaj postavi načelnik na jeden konec mater, na drugi konec pa otroke in pravi: „Sedaj, žena, lahko dobiš svoje otroke, ako hočeš priti do njih čez sredo; vi Turki pa jej ne prizanašajte, ampak posekajte jo z meči, puščicami, noži in loki!“

Ko zagleda mati krvave meče, zgrudi se na tla. Sedaj vstane ter milo pogleda otroke na drugi strani, prosi Turke, da bi jej prizanesli — toda zastoj. „Ako ne greš skozi sredo, ne dobiš otrok“, pravi načelnik. Trikrat vstane mati, pogleda otroke in smrtonosno orožje in trikrat se zgrudi nezavestna na tla. Sedaj vzdignejo kruti Turčini svoje meče in loke ter pomerijo na otroke. Mati to videča se ne more obotavljati, ogrne svoje telo z belim plaščem, pogleda še enkrat svoje otroke in zdirja čez sredo. Toda grozovitneži jo na mah posekajo in z razbito glavo, s prebodenim telesom, vsa krvava pade mrtva na tla. „Sedaj, krščanski otroci, ste prosti“, pravi načelnik Turkov, „sedaj lahko odidete, kajti mati vas je s svojo krvjo odkupila.“

„Dan.“

Gospodarske stvari.

Ravnanje z gnojem. Marsikateri kmet, stoječ pred svojim gnojiščem, iz katerega se izvaža gnoj, se tako zadovoljno smeje, ako je gnoj zelo gnjl in masten; ali ko bi vedel, koliko ga lep, masten gnoj stane, potem bi imel več vzroka za jok kakor za smeh. Res je, da ima gnjl gnoj boljši učinek kakor svež; ko bi pa imeli ves gnoj skupaj, ki je vsled dolgega ležanja segnil in zginil, potem bi bil učinek še ves drug, kakor je ta, ki se doseže z gnjilim gnojem. Razven tega pa tudi ni ves gnoj postal masten; na straneh in po površju je suh in skoraj brez vsake vrednosti. In vendar ni treba, da bi to moralo tako biti. Ne potrebujemo gotovega denarja; le z majhnim trudom moremo vse dragocene dele gnoja, ki sicer izpuhteva iz njega in okužujejo zrak, ohraniti in spraviti na polje. To sredstvo, ki nič ne velja, marveč zahteva le nekoliko dela, je prst; kolikor bolj črna in sprsteninasta je, tem boljša je. Vsak posestnik ima dovolj prsti za to reč. Ali odkopljemo kjerkoli kak majhen hribček, ali pa dobimo prst na obronkih njiv, na katere jo meče oralo, tako da ležijo obronki vedno višje kakor njiva. Na pomlad, ki so se tla otajala, po letu po žetvi in tudi v pozni jeseni se dobi marsikateri dan, ki se dá porabiti za razkopavanje ali razoravanje zemlje in za na-

važanje na dvor. Prst se naloži blizu gnojišča na lepo narejen štirikoten kup in služi kot zaloga ob času, ko imajo ljudje in živina z drugim delom opraviti. Od tukaj se potem lahko vsak dan z lopato ali pa s pletenico spravi na gnoj, tako da je ta po priliki za palec na visoko pokrit. Če se to delo tudi ne zvrši vsak dan, dvakrat ali trikrat na teden pa naj se gotovo zgodi; toliko časa ima hlevska dekla ali pa hlapec vedno. To delo morejo opravljati tudi otroci ali pa kaka stara oseba, ki je v hiši in ne more več delati kaj drugega. Na stranéh se gnoj namaže z omočeno zemljo, tako da je popolnoma tak, kakor kak kup zemlje. Kak razloček je med gnojem, s katerim se ravna na popisani način, in med gnojem, ki ni pomešan s prstjo, ki je pa vendar redno zložen, dokazal je neki nemški kmetovalec in učitelj s poskušnjami, katere je objavil. On je našel, da izgubi hlevni gnoj, ako skoz 7 mesecev leži, na dušiku: ako je navadno zložen, nepotrošen, 23,3%, ako je skladoma s prstjo potrošen, 2,2%. Potem so se na precej težki ilovici delale z gnojem poskušnje pri sajenju krompirja. Poskušnje so pokazale naslednje: Negnojeno 100, gnojeno z navadno zloženim hlevnim gnojem 108, gnojeno s hlevnim gnojem, pomešanim skladoma s prstjo, 127,8. To je pač uspeh, ki poplača bogato mali trud in ki ne velja niti noveca gotovega denarja. Kdor more izdati za umetni gnoj nekaj goldinarjev, dobi troške mnogotero nazaj, če prav porabi umetni gnoj. „Kmet.“

Drobiž.

Cesar Napoleon I. — s katekizmom v roki. Neki francoski škof iz mesta B. zdravil se je okoli leta 1830. v zdravišču Aix de Baies na Savojskem. Nekega dne ga pokličejo k mladej, umirajočej gospej, ki je bila hči nekdanjega slovečega francoskega generala. Mlada gospa je pokazala v pogovoru s škofom toliko žive vere in toliko verskega znanja, da se je škof čudil. Vpraša jo: „Kje ste se, gospa, navzeli toliko pobožnosti?“ — „Gospod“ — odgovor — „zato se imam za Bogom zahvaliti cesarju Napoleonu. Bila sem s svojimi stariši na otoku Sv. Helene. Nekega dne me sreča cesar in reče: „Deklica — bila sem tedaj stara 10 let — ti si čedna; v nekoliko letih se boš še bolj razvila. Otrok moj, koliko nevarnosti te čaka med svetom! Je-li boš ostala stanovitna, če te ne bo varovala sv. vera? Pa kdo ti bo vere dal? Oče nima nobene, mati tudi nobene. Jaz te hočem mesto starišev učiti. Jutri pridi k meni, pričneva takoj.“ — In hodila sem potem skozi dve leti vsak teden po večkrat k cesarju — s katekizmom pod pazduho. Brala sem krščanski nauk, in cesar mi je vse lepo sproti razlagal. Ko sem spolnila 12. leto, mi je visoki učenik rekel: „Tako, sedaj mislim si poučena zadostno. Treba se bo pridno pripraviti na sv. obhajilo. Zato bom naročil, da pride duhoven s francoskega, ki bo pripravil tebe na slovesnost prvega sv. obhajila, mene pa na smrt.“ — Cesar je bil vse tako storil. (Mehler, VIII.) Kaj pa naši novodobni stariši? Skrbe le za veselice, gledališča, romane — kaj katekizem!!

Premeteni gostilničar. Pri nekej gostiji se je srebrna žlica zgubila. Vsak gost je bil pripravljen svoj žep obrniti ter se s tem izpričati, da je ni ukradel. Gostilničar, zviti mož, tega ni hotel, nego dejal je svojim gostom: „Gospodje, pustite to! žlica se dobode ter vam ni treba svojih žepov izkazovati; izvolite le vsi svoje

glave pod mizo skriti!“ Ko se to zgodi, vpraša gostilničar: „Gospodje, ali imate že vsi svoje glave pod mizo?“ — „Imamo“ — odgovoré gosti. — „Ali tudi tisti, ki je žlico vzel?“ vpraša gostilničar dalje. „Tudi!“ odgovori brez pomisleka eden izmed gostov. — „No če je pa temu tako, prosim, da mi jo daste nazaj,“ reče gostilničar porogljivo. — Gost, ki je žlico vzel in se v naglici samega sebe izdal, ukrade se hitro iz sobe, vsi ostali pa so se mu glasno smejali.

Uljudnost na prižnici. Propovedniki (pridigarji) navadno niso na glasu, da bi bili posebno uljudni: toda neki priljubljeni propovednik v Londonu je menda res izjema. Te dni si je izvolil predmet: „Eva in jabelko. Zakaj je dal hudobni duh jabelko Evi?“ Moški udeleženci so se muzali in so napenjali ušesa. Toda tega muzanja je bil kmalu konec. „Hudobni duh“, tako je razlagal propovednik resno in prepričevalno, „je dal jabelko ženi in ne možu, ker je dobro vedel, da bi mož jabelko pojedel sam, žena pa, da je bo razdelila.“

Uganke.

I.

S ž sem dvoživka — nikomur na kvar,
Pa vendar mi vsakdo gre s poti.
A z b napihujem kot prva se stvar,
Če strast se srcá mi poloti.

II.

S t nedolžna sem reč, pa nesrečna;
Če dobi me požrešnica s k,
Kar odtrga mi zgornji del trupla
In vrh tega me še poteptá.

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev trokotnice v 3. številki.

N	A	V	O	D
A	P	O	L	
V	O	L		
O	L			
D				

Rešitev ugank v zadnjih dveh številkah so poslali: J. Levičnik v Železnikih; J. Pipan v Črnem Vrhu; M. Bobnar v Lahovičah; J. Drašler na Drašici; P. Povoden v Št. Kancijanu; Ančika Havbic, Micika Tišler, Helena Volbank, Katinka Silan; Anton Kaplan, kaplan v Škocijanu.

Smešničar.

* Vzrok gologlavosti. „Prosim te, prijatelj, odkod to pride, da nimaš več nobenih las?“ — „Ja, predragi, to je tako-le: Ko me je žena goljufala, pulil sem si lase iz glave sam; ko sem pa potem jaz začel ženo goljufati, pulila mi jih je zopet ona!“

* A.: „Kaj pa svinja na sosedovem dvorišču tako neznansko cvili?“ — B.: „Ker jo koljejo; mar si naj zdaj vriska!“